

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 13 listopada 2017r. Sąd Rejonowy (1) zasądził od K. Ł. na rzecz Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 1790zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 października 2016r. do dnia zapłaty; (2) oddalił powództwo w pozostałej części; (3) nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w pkt 1 i 4 ; (4) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 650 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżył go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 236 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie wydania postanowień dowodowych odnoszących się do poszczególnych wniosków dowodowych, a przy tym dokonanie oceny tychże dowodów, w sytuacji gdy Sąd nie może opierać postępowania dowodowego w oparciu o dowody prawidłowo nie wprowadzone do postępowania;

- art. 339§2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie przez Sąd orzekający analizy przedstawionych przez powoda twierdzeń i dopiero po ich negatywnej ocenie przeprowadzenie postępowania dowodowego, w sytuacji gdy w/w przepis przy spełnieniu przesłanek do wydania wyroku zaocznego nakłada obligatoryjny obowiązek dokonania oceny twierdzeń powoda;

Z ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia przedmiotowego zarzutu również zarzucił naruszenie:

- art. 233§1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie dokumentom, w sytuacji gdy przedmiotowe dokumenty winny być traktowane jako dowody należycie wskazujące istnienie przysługujących powodowi należności;

- art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd dowodu z przesłuchania strony pozwanej;

- art. 308 §1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia dowodów z przedłożonych dokumentów jako dowodów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w/w przepisie;

- art. 208 §1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i w przypadku powzięcia wątpliwości przez Sąd zaniechanie wezwania powoda do przedstawienia dowodów oraz zajęcia stanowiska, celem wątpliwości Sądu.

Wskazując na powyższe wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2759,92zł wraz z odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje;

2. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rewidenta

ewentualnie wnosił o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku. Zgłoszony wniosek dowodowy przez powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rewidenta bez podania tezy dowodowej podlegał oddaleniu na podstawie art 381 k.p.c. jako spóźniony.

Należy stwierdzić, że w sprawie zaszły podstawy do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie zaś z treścią art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, zaś zgodnie z § 2 w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Nie jest twierdzeniem faktycznym samo stwierdzenie, że dłużnik jest zobowiązany do zapłaty określonej kwoty pieniężnej. Twierdzeniem faktycznym jest takie twierdzeniem o faktach, których zaistnienie lub brak pozwoli Sądowi na zastosowanie określonej normy prawnej (subsumcję).

Należy jeszcze wskazać, iż wprowadzone przez art. 339 §2 k.p.c. domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. wyrok SN z dnia 15 marca 1996 roku, I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108).

Działanie art. 339 §2 k.p.c. nie rozciąga się natomiast na dziedzinę prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok SN z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; wyrok SN z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu lub części żądania, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo w całości lub w części (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178).

W stanie faktycznym sprawy nie może być wątpliwości, iż pozwany od poprzednika prawnego powoda na podstawie umowy pożyczki (...) nr (...) pożyczył kwotę 1790zł i taką też kwotę Sąd Rejonowy na rzecz powoda zasądził.

Natomiast w świetle przedstawionych przez powoda dowodów, należy uznać, że twierdzenia powoda o należnej powodowi prowizji w wysokości 1089,91 zł i o należnych opłatach za monity telefoniczne i pisemne na kwotę 120 zł budziły uzasadnione wątpliwości Sądu. Należy nadmienić, że powód załączył jako dowód na należną od pozwanego prowizję jedynie ramową umowę pożyczki nr (...), nie podpisaną przez pozwanego. Z umowy tej nie wynika ani jaka kwota pożyczki została udzielona pozwanemu ani też jaka prowizja ostatecznie została ustalona przez strony. Powód również nie załączył żadnego dowodu na odbyte rozmowy telefoniczne i ani jednego dowodu doręczenia wezwania pozwanemu do zapłaty należności. Załączone wezwania do zapłaty są wydrukowane najprawdopodobniej z systemu, jednakże brak dowodu, że kiedykolwiek zostały wysłane do pozwanego. Ponadto nie wiadomo w jaki sposób została wyliczona dochodzona kwota 120zł. Dlatego, też zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że fakty przytoczone przez powoda w zakresie powyższych należności budziły uzasadnione wątpliwości i dlatego też brak było podstaw do wydania wyroku zaocznego zasądzającego na rzecz powoda powyższe kwoty. Należy bowiem pamiętać, że gospodarzem procesu cywilnego jest powód, który – kierując do sądu określone żądanie – ma obowiązek wykazać jego zasadność, w

przypadku wyroku zaocznego wskazując jedynie wszelkie niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie. Nie czyniąc tego naraża się na negatywne konsekwencje procesowe.

Przechodząc do omawiania zarzutu apelacyjnego polegającego na naruszeniu przepisów prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającego na jednostronnej ocenie materiału dowodowego, to należy podnieść wbrew zarzutom skarżącego, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Tego rodzaju uchybień, co wynika z przedstawionych wyżej rozważań, nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu Rejonowego, zaś argumenty apelującego nie wykazały, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. . Powód nie wskazał na czym miałyby polegać wadliwa ocena zebranego materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny przedłożonych przez powoda dowodów. Przy ich przeprowadzaniu nie naruszył również art. art. 236 k.p.c., bowiem przepis ten wskazuje jak powinna wyglądać treść postanowienia dowodowego. Sąd ustalił stan faktyczny sprawy w oparciu o materiał dowodowy jaki zaprezentował powód i dokonał jego oceny, co oznacza, że dopuścił dowód z zaprezentowanych przez powoda dowodów.

Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne .

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Trzeba pamiętać, że powód trudni się profesjonalnie działalnością gospodarczą, której standardy wymagają zachowania pełnej dokumentacji dotyczącej konkretnej wierzytelności i zaprezentowania jej Sądowi w sposób nie budzący wątpliwości, zwłaszcza w odniesieniu do konsumenta. Tym samym Sąd nie naruszył art. 232 zd. 2 k.p.c., 308 §1 k.p.c. i 208 k.p.c. zarzuty zaś podniesione przez powoda były niezasadne.

Mając na względzie powyższe okoliczności stwierdzić należy, że postawione w apelacji zarzuty nie znajdują uzasadnionych podstaw, zaś rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie w obowiązujących przepisach prawa.

Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. art. 505¹⁰ §1 i 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.